

ПРЕЗЕНТАЦІЯ НА ТЕМУ: ЕСТЕТИТЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ЕСТЕТИЧНА СВІДОМІСТЬ

Підготували:

Войцехівський В'ячеслав

Скаба Анна

Єфремова Юлія

Кіріяк Юліан

Діалектика естетичної свідомості та естетичної діяльності

Складний процес естетичного освоєння світу людиною визначається перш за все рівнем розвиненості естетичної свідомості й естетичної діяльності. Тому аналіз сутності естетичної свідомості й естетичної діяльності, їхньої структури є одним із завдань естетичного знання.

До складу категорій, що розробляються естетикою, входять і категорії «естетична свідомість», «естетична діяльність», а також категорії, якими визначають їх структурні елементи.

Естетична свідомість і естетична діяльність не можуть існувати ізольовано, вони, як це переконливо доказано філософською наукою, діалектично пов'язані між собою. Так, у формуванні свідомості визначальну роль відіграє й відігравала діяльність соціальної людини. Водночас свідомість є основою людської діяльності, а безсвідомі діяльність так само неможлива, як неможлива бездіяльна свідомість.

Дослідження проблем естетичної свідомості й естетичної діяльності набули великого значення з кінця XVIII ст., коли естетика отримала статус самостійної філософської науки, а також у XIX, XX ст., коли предмет цієї науки був значно розширений. Було доведено, що в процесі соціально-історичної практики зароджуються і розвиваються почуття, інтереси, уявлення, потреби людей.

У первісному суспільстві, для якого був характерний синкретизм, форми діяльності та свідомості були неподільними. Але вже тоді, як зазначав Г. В. Плеханов, у процесі трудової діяльності спочатку стихійно, а потім все більш усвідомлено людина починала створювати те, що свідчило про виникнення та поступовий розвиток здатності до перетворення світу за законами краси, формування естетичних почуттів, смаків, а в подальшому — ідеалів. Первісна людина відчувала задоволення, насолоду від сприйняття тих предметів, які, за її уявленням, були досконалими.

Виробнича діяльність зумовила формування у людини здатності не просто бачити предмети й явища, а при їхньому сприйнятті вирізняти досконалі й недосконалі, красиві й некрасиві, сприяла утворенню здатності відчувати красу.

Поступово формувалася потреба створення і сприйняття досконалого, такого, що викликає насолоду. Ця потреба спрямовувала людину на свідоме виготовлення того, що приносить духовне задоволення.

Нові знаряддя праці, нові різноманітні види практичної діяльності, втрата синкретизму як головної ознаки первісної культури спричинили збагачення естетичних почуттів, потреб і інтересів, естетичної свідомості в цілому.

Естетична свідомість — категорія естетики, якою визначається умовно виокремлена сфера свідомості, яка базується на емоційно-почуттєвому, духовно-ціннісному ставленні людини до світу. Естетична свідомість як вища форма осягнення дійсності властива тільки суспільній людині. Вона забезпечує регуляцію специфічного виду цілеспрямованої людської діяльності — естетичної діяльності. Естетична свідомість сповнена внутрішньої активності, вона детермінує власний розвиток, зумовлює перетворення своїх складових. Її характеризує соціально-практична спрямованість, яка відбивається в розмаїтті своїх проявів.

Естетичні почуття

Естетичні почуття — категорія, якою визначають суб'єктивну емоційну реакцію людини (групи людей, суспільства) на явища природної і соціальної реальності, а також викликані нею переживання, ґрунтом яких є уявлення про гармонію, міру, красу, досконалість.

Естетичні почуття характеризуються такими особливостями:

- - завжди мають оціночно-вибірковий характер, тобто пов'язані зі здатністю людини виявляти в навколишньому світі те, від чого вона отримує духовну насолоду або духовний дискомфорт;
- - відрізняються амбівалентністю — подвійністю, що відбиває можливість існування протилежного ставлення (задоволення чи незадоволення) до одного й того ж об'єкта;

Естетична діяльність

Як відомо, умовою існування людського суспільства і людини є діяльність — специфічна людська форма активного ставлення до навколишнього світу, зміст якої — його доцільна зміна і перетворення. Тому діяльність людини передбачає певне протиставлення суб'єкта та об'єкта, є тим цілим, що об'єднує мету, предмет прикладання, засіб реалізації мети і результат. Перші розробки щодо проблем діяльності здійснювалися Арістотелем, але більш активно проблема діяльності почала досліджуватися в класичній німецькій філософії, у філософських працях І. Канта, І. Г. Фіхте, Г. В. Ф. Гегеля та ін. Осмислення сутності діяльності обумовило потребу в дослідженні як її цілісності, так і її внутрішньої побудови. Результатом реалізації цього завдання стала розробка структури діяльності. На сьогодні використовують різноманітні критерії класифікації людської діяльності. Це свідчить про її розмаїтість, багатоплановість, багатство структурних складових.

У системі розмаїття видів людської діяльності виокремлюють і такий її вид, як естетична діяльність.

Висновок

- Головними сферами естетичної діяльності є праця, суспільство, людина, природа і мистецтво.
- Сьогодні беззаперечним є визначення продуктивної ролі праці в становленні та розвитку різних видів і форм людської діяльності. Саме в процесі роботи формується здатність і прагнення людини до довершеної форми діяльності та її результатів.

ДЯКУЄМО ЗА УВАГУ!!!

